

China

Het Eénkindbeleid

China

- Het Eénkindbeleid -

Paragraaf I

Eénkindbeleid

In deze les gaan we een inleiding geven over het onderwerp éénkindbeleid in China. Hierbij behandelen we de algemene zaken. Wat is de geschiedenis, waarom hebben ze deze politiek en wat zijn de regels van deze politiek. Na deze les gaan we het over de gevolgen van éénkindbeleid hebben.

Paragraaf I.1 Geschiedenis

China is een land wat een snelst groeiende bevolking heeft van de wereld. Er wonen 1,3 miljard mensen, dat is ongeveer één vijfde deel van de totale wereldbevolking. Elk jaar worden er in China 14 miljoen kinderen geboren; een geboorte overschot van 2,5%. Om deze reden heeft de Chinese regering in 1979 besloten dat elk echtpaar slechts één kind mag krijgen, het 'éénkindbeleid'.

De regering van China was bang voor een economische terugval. Er werd namelijk geschat dat er een te kleine watervoorraad en te weinig vruchtbare grond beschikbaar was om de nieuwe generatie te onderhouden. In 1959 en 1962 was er al een hongersnood in China, dit nogmaals meemaken wilde de regering niet.

In de grote steden had het éénkindbeleid veel succes, maar op het platteland was er veel kritiek. De arme boeren wilden veel kinderen voor het helpen op het land. Volgens de boeren werd door het éénkindbeleid een traditie geschonden. Jongens werden namelijk boven de meisjes gesteld en de status van vrouwen was laag; dit hoorde bij de cultuur. Doordat men nu maar één kind mocht krijgen, was het voor mensen vreselijk als zij een meisje kregen. In een tempel in Peking komen vrouwen zelfs om te bidden dat de foetus in hun baarmoeder die van een jongen is.

Paragraaf I.2 De regels

De standaard regel is: elk koppel mag één kind krijgen. Een tweede kind is strafbaar. Voor een minderheid van de bevolking gelde deze regel niet.

Behalve de minderheden mogen ook boeren op het platteland meer dan één kind hebben. Dit geldt alleen als het eerste kind een meisje is. Verder mag je in de stad en op het platteland wel een tweede kind als het eerste gehandicapt is. Ook tweelingen en drielingen zijn in China toegestaan.

Wanneer ouders illegaal een tweede kind willen, riskeren zij; een enorme boete, een gevangenisstraf, een gedwongen abortus, een kind wordt te vondeling gelegd.

Wat de laatste tijd nogal eens gebeurt, is een geboorte in het buitenland. Vooral rijke ouders gaan naar Hong Kong of Amerika en daar wordt het kind geboren. Die kinderen hebben een buitenlands paspoort.

China

- Het Eénkindbeleid -

Paragraaf 1.3 Abortus

Nog een ander deel van het beleid, zijn de regelmatige gynaecologische onderzoeken van vrouwen. Het is onvrijwillig en ze worden gestraft als ze niet meewerken aan de controle. Als ze erachter komen dat ze zwanger zijn, wordt er met boetes en ontslag bedreigd als ze het niet eens zijn met een abortus.

Paragraaf 1.4 Conclusie

Het éénkindbeleid is er dus al tientallen jaren. Ondanks de voordelen zijn er voor de mensen zelf genoeg nadelen op te noemen.

We zien dat er de afgelopen jaren veel over nagedacht wordt. Ook zien we dat het beleid minder streng wordt, wat uiteindelijk er misschien wel toe leidt dat het beleid wordt afgeschaft.

Paragraaf 2

Sociale en economische gevolgen éénkindbeleid

Vorige les ging het vooral over het éénkindbeleid algemeen. Deze les willen we ons vooral richten op de sociale- en economische gevolgen van het éénkindbeleid. Op beide vlakken heeft dit beleid veel gevolgen. Denk alleen maar aan het mannenoverschot, vergrijzing, abortussen en nog veel meer. In deze les wordt bij deze gevolgen dan ook stilgestaan.

Paragraaf 2.1 Sociale gevolgen

Chinese kinderen die enig kind zijn, zijn vaak enorm verwend en overbelast. Ouders oefenen vaak een grote druk op hun enig kind uit. Sinds de invoering van het éénkindbeleid zijn het aantal zelfmoordpogingen, deelname aan het criminele circuit en drugsgebruik dan ook fors toegenomen onder Chinese jongeren. Uit onderzoek is gebleken dat Chinese kinderen sinds de invoering van het éénkindbeleid ook ongelukkiger zijn.

Chinese ouders hebben een duidelijke voorkeur voor jongens. Zonen zorgen voor meer inkomen en zetten de familielijn voort. Dikwijls gebeurt het dat Chinese meisjes te vondeling worden gelegd of verwaarloosd, of soms zelfs ondergronds worden opgevoed.

Nu er de mogelijkheid is om voor de geboorte al het geslacht te kunnen zien, worden er in China veel abortussen gepleegd.

Sinds de invoering van het éénkindbeleid is de verhouding tussen mannen en vrouwen in China enorm veranderd. Vooral in combinatie met vergrijzing is dit voor China een enorm probleem. In grote delen van China zijn er ongeveer tien tot twintig procent meer mannen dan vrouwen. Dit leidt ertoe dat veel mannen vrijgezel blijven. Wanneer mannen beseffen hoe gering hun kansen zijn op de huwelijksmarkt, kan dit leiden tot anti-sociaal gedrag en kan er zelfs georganiseerde misdaad en terrorisme ontstaan. Veel vrijgezelle mannen komen van het land en hebben weinig inkomen. Omdat er relatief weinig mannen zijn, trouwen veel vrouwen boven hun stand. Mannen met een lagere status zijn dus vaak kansloos. De meeste misdaden worden dan ook gepleegd door vrijgezelle mannen van het platteland.

Omdat er relatief weinig Chinese vrouwen zijn, worden de prijzen van de bruidsschatten ook steeds verhoogd. In sommige provincies betalen mannen meer dan 18.000 euro aan de

China

- Het Eénkindbeleid -

familie van de bruid. Dit is meer dan drie keer het gemiddelde jaarinkomen. In totaal zijn er in China 24 miljoen meer mannen dan vrouwen.

Paragraaf 2.2 Risico's tweede kind

Wanneer een Chinese vrouw in verwachting is van een tweede kind, zijn er een paar opties. De aanstaande moeder kan abortus plegen of ze kan haar kind te vondeling leggen. Ouders kunnen er ook voor kiezen om in de gevangenis te gaan of een ontzettend hoge boete betalen die alleen rijke Chinezen kunnen betalen. Voor het platteland zijn er uitzonderingen gemaakt, omdat er op het land veel mensen nodig zijn om te werken en je aan één kind niet genoeg hebt. Chinese ouders op het platteland mogen een tweede kind wanneer hun eerste kind een meisje is of gehandicapt is.

Paragraaf 2.3 Economische gevolgen

Economisch heeft het éénkindbeleid ook grote gevolgen. Er ontstaat een groot tekort aan arbeidskrachten, omdat er veel minder mensen geboren worden. Hierdoor zet de vergrijzing sterk door. Steeds meer gepensioneerde Chinezen moeten door minder arbeiders onderhouden worden. De verhouding arbeiders tegen gepensioneerden is nu 6 op 1. Wanneer de bevolking volgens het éénkindbeleid blijft groeien, zal dit in 2030 tot 2050 waarschijnlijk al 2 op 1 worden.

De vergrijzing roept de vraag op hoe lang China zijn economische groei kan volhouden. Na de Verenigde Staten heeft China de grootste economie van de wereld. Op het platteland slaat de vergrijzing minder snel toe, omdat ouders daar de uitzondering hebben om meer dan één kind te krijgen. Volgens recente berichten wil China het éénkindbeleid versoepelen om vergrijzing te bestrijden. Vanaf eind 2014 mogen ouders hun familie uitbreiden met nog een kind. Een andere maatregel om de vergrijzing tegen te gaan is de pensioengerechtigde leeftijd te verhogen, 55 jaar voor vrouwen en 60 jaar voor mannen.

Een andere reden om het éénkindbeleid te versoepelen is om de man-vrouw verhouding weer in balans te brengen. Of al deze veranderingen doorgevoerd zullen worden, is nog onzeker.

Paragraaf 3

Wat doet éénkindbeleid met de mens, ouders, kinderen?

In de voorgaande twee lessen is er uitvoerig ingegaan op het begrip éénkindbeleid en alles daaromheen. In deze les willen we er meer bij stil staan wat dit beleid met ouders en kinderen doet. De invoering van het éénkindbeleid blijkt daar toch wel gevolgen, in o.a. het gedrag van kinderen naar hun ouders toe, te hebben. Met elkaar willen we daar dieper op ingaan en dat zelf ook beleven. Zo komt er ook een stukje sociale vaardigheid bij kijken.

Paragraaf 3.1 Karakterverandering door éénkindbeleid

Uit onderzoek van de universiteit in Melbourne is gebleken dat het éénkindbeleid in China sporen achterlaat in het karakter van de kinderen. De universiteit is tot deze conclusie gekomen door spelletjes met kinderen te spelen. De kinderen moesten vier spellen spelen,

China

- Het Eénkindbeleid -

waarin onder meer lef, altruïsme (onbaatzuchtig), optimisme en concurrentievermogen werd gemeten. Op al de spellen bleek dat de kinderen van voor de invoering van het éénkindbeleid hoger scoorden dan de kinderen die na de invoering van het éénkindbeleid geboren werden. Op grond van onder meer die gegevens is geconstateerd dat kinderen, die na 1979 geboren werden, wantrouwiger zijn, risico's mijden, minder competitief zijn en ook minder nauwgezet zijn dan de Chinezen die voor de invoering van het éénkindbeleid geboren werden. Tegenwoordig worden Chinese kinderen daarom niet meer 'de kleine keizers' genoemd, maar 'de verpeste generatie'. Door het opgroeien blijkt welk karakter er in de kinderen schuilt en dat het een gevolg is van de invoering van het éénkindbeleid.

Paragraaf 3.2 Chinezen in de maatschappij

Dat het veranderde karakter ook weerslag heeft op het leven van de Chinees in de Chinese maatschappij blijkt ook uit de angst voor gezichtsverlies. Je wordt gevormd door zaken als inkomen, je familie, de opleiding die je gevolgd hebt, etc. De sociale context bepaalt eigenlijk wie je bent. Door de invoering van het éénkindbeleid en de strenge regelgeving in China blijkt dat men minder risico's durft aan te gaan. Zo vrezen sommige Chinezen voor gezichtsverlies en rapporteren daarom bepaalde informatie niet aan hun managers. Hieruit blijkt dat een risico nemen te hoog is, men bang is om niet goed genoeg te zijn. Dat is een aanzienlijk verschil met de westerse stijl waarin men hoog op wil komen, trots wil zijn op het eigen werk en daar best wel wat arrogant in durft te zijn. In China is dat nooit aan kinderen meegegeven in hun opvoeding en zo zijn zij dan ook niet gevormd.

Paragraaf 3.3 Relatie ouder en kind

Het éénkindbeleid heeft ook een weerslag op de relatie tussen de ouders en het kind. Steeds meer jonge Chinezen rebelleren tegen hun ouders en willen niet meer doen wat hun ouders graag willen. Het is een bijwerking van de ingevoerde éénkindpolitiek. Via internet zoeken jongeren, die het niet eens zijn met de opvoeding van hun ouders, elkaar op. Je ziet dan ook dat Chinese kinderen tegenwoordig precies het tegenovergestelde gaan doen van wat hun ouders willen of zeggen. Zeggen de ouders ja, dan zeggen de kinderen nee. Voor Chinese ouders is dat lastig, want dat past niet in de traditie. De traditionele relatie ouder-kind in China houdt in dat ouders absolute macht hebben over hun kinderen. Opvoedingsdeskundige Tao Hongkai legt uit dat Chinese ouders als volgt redeneren: wij hebben hen op deze wereld gezet, dus kinderen moeten precies doen wat wij zeggen. Door de invoering van het éénkindbeleid vestigen ouders hun hoop en alles wat ze graag willen allemaal op hun enige kind. Zo ontstaat er een druk die voor veel kinderen verstikkend werkt.

Paragraaf 3.4 Kinderen als privébezit

Door de invoering van het éénkindbeleid kunnen ouders alle aandacht schenken aan hun enig kind. Dat ene kind moet dan ook zo goed mogelijk presteren en doen wat zij als ouders graag willen. Natuurlijk is het kind van de ouders, maar een kind is een mens dat opgevoed moet worden om later zelf een zelfstandig leven te kunnen leiden in de maatschappij. Volgens Yang Yang van de China-universiteit voor Politieke Wetenschap en Recht gebeurt

China

- Het Eénkindbeleid -

het dat ouders hun kind als privébezit gaan zien, met als gevolg een aanzienlijke druk voor het kind en in de relatie ouder-kind.

